

ligheden at komme bort fra den stigende Skala, som bliver mere og mere almindelig i Kommunerne. Det er sagt i Dag, og det vide alle, at en hel Mængde Købstæder allerede have formet Formue- og Lejlighedsskatten saaledes, at den faktisk er en Skat med stigende Skala. I en Fremskridtsby som Esbjerg har man vedtaget en Formue- og Lejlighedsskat, der i Virkeligheden er en Indkomstskat, som stiger fra 1—10 %. Saa stærk Stigning er der ikke ret mange Steder, men det bliver mere og mere almindeligt, at Købstædernes Formue- og Lejlighedsskat faktisk bliver en Skat med stigende Skala, og i Landkommunerne er det ligeledes saadan, at Skatten de fleste Steder i større eller mindre Grad faktisk er en Kommuneskat med stigende Skala. Nu siger det ærede Medlem: Jeg kan ikke gaa med til Indkomstskat til Staten uden at faa dette Tilbageskridt, dette demokratiske Tilbageskridt gennemført, at Kommunerne skulle slippe den stigende Skala, som er i Færd med at indføres i stærkere og stærkere Grad. Det ærede Medlem, hvis Program, som han selv erkender, lyder paa stigende Skala, anbefaler nu Landstingets Forslag, der gaar ud paa at komme bort fra den stigende Skala, saaledes som vi have faaet den i Kommunerne, og for at faa dette efter hans egen Mening halve Fremskridt, som Indkomstskatten til Staten uden stigende Skala er, gør han det til en Betingelse at foretage det hele Tilbageskridt, som det er at komme bort fra den stigende Skala. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Odense derved kommer ind under den Kategori af Rigsdagsmænd, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Frederiksberg (K. M. Klausen), stemplede som dem, der sige et paa Valgtribunen og noget andet her i Salen. Men denne Kategori er en Gruppe, som vil udrydde sig selv, for det gaar ikke an saa mange Gange at møde paa Valgtribunerne og sige et og gøre noget andet her, og jeg vil haabe, det ikke skal vare ret længe, inden det bekræfter sig for det ærede Medlems Vedkommende.

Neergaard: Det er den højtærede Finansministers Bemærkninger, som give mig Anledning til et ganske kort Tilsva-

Da der ikke er stillet Ændringsforslag i den af mig antydede Retning, er det ganske naturligt, at jeg ikke ønsker at komme ind paa en udførlig Drøftelse af Sagen. Jeg skal kun sige til den højtærede Minister, at den Indvending, han gjorde gældende, nemlig at Hartkornsskatten og Bygningsafgiften i de allerfleste Tilfælde, det aldeles overvejende Antal Tilfælde, vilde opsluge Formueskatten, er ikke nogen Indvending mod mit Forslag. Forslagets Kerne er netop det, at de faste Ejendomme som Regel skulle fritages for Formueskatten, da de formentlig ere tilstrækkelig beskattede gennem Hartkornsskatten og Bygningsafgiften. Det skulde netop være Reglen, at den faste Ejendom ikke kom til at svare Formueskat. Den højtærede Finansminister indrømmede jo i øvrigt, at det andet Formaal, dette Forslag har, men som ganske vist er et underordnet Formaal, nemlig at man kunde blive i Stand til at ramme den overskydende Formueværdi, Luksusejendommen, i alt Fald kunde blive naaet i en Del Tilfælde paa Landet. Den ærede Minister mente, det ikke vilde naas i Byerne, der skulde Bygningsafgiften altid sluge Formueskatten. Jeg tvivler paa, at dette vil holde Stik, og jeg skal gøre opmærksom paa, at vi 3 Medlemmer i vor Hensætning udtrykkelig have antydnet, at man muligvis kunde gaa til kun at fradrage en Del af Hartkorn- og Bygningsafgiften, idet en Del deraf kom tilbage til Beboerne gennem Fordelingen til Kommunerne, derved kunde der blive rationel Grund til kun at fradrage en Del. Som sagt, det afgørende for mig er at undgaa Dobbeltbeskatning af fast Ejendom og dog redde Formueskatten som Regel.

Nu mente den ærede Finansminister, at det vilde blive et alt for vidtløftigt Apparat at sætte alle faste Ejendomme i Landet i Skat til Formueskat, for faktisk kun at faa Skat af enkelte af dem. Ja jeg tror nu ikke, at dette Apparat bliver saa overvættet vidtløftigt; naar vi forudsætte, at vi beholde Formueskatten, saaledes som oprindeligt foreslaaet af Regeringen, skal enhver Statsborgers Formue vurderes, og jeg tror, at den faste Ejendom, han besidder, som Regel vil blive den Del